U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobkyně: **ZIMBO CZECHIA s. r. o.**, se sídlem Na Zátorách 8, Praha 7, zast. JUDr. Marcelou Scheeovou, advokátkou, se sídlem Štupartská 4, Praha 1, proti žalované: **Státní veterinární správa**, se sídlem Slezská 7, Praha 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 21. 3. 2012, č. j. SVS/6306/2011, o návrhu žalobkyně na přikázání věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 A 78/2012 Městskému soudu v Praze,

t a k t o :

Návrh s e o d m í t á .

O d ů v o d n ě n í :

Dne 4. 6. 2012 podala žalobkyně u Městského soudu v Praze žalobu proti rozhodnutí Ústřední veterinární správy Státní veterinární správy ze dne 21. 3. 2012, č. j. SVS/6306/2011, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Krajské veterinární správy pro Moravskoslezský kraj ze dne 24. 10. 2011, č. j. 2011/2846/KVST/3, o uložení pořádkové pokuty ve výši 50.000 Kč za nesplnění povinnosti kontrolované osoby stanovené v § 53 odst. 4 zákona č. 166/1999 Sb., o veterinární péči a o změně některých souvisejících zákonů (veterinární zákon), ve znění pozdějších předpisů.

V žalobě žalobkyně navrhla, aby Nejvyšší správní soud podle § 9 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přikázal tuto věc Městskému soudu v Praze. Uvedla, že tento soud není podle právní úpravy místní příslušnosti správních soudů účinné od 1. 1. 2012 k řízení o žalobě místně příslušný. Žalobkyně poukázala na množství žalob směřujících proti rozhodnutím žalované, která se zabývají stejnou právní otázkou ve skutkově identických věcech, a konstatovala, že podle současné úpravy místní příslušnosti by soudní řízení probíhala po celém území České republiky. Vhodnost přikázání věci spatřovala žalobkyně ve svých finančních a časových úsporách (dojíždění k nahlížení do spisů, k účasti při jednání), a dále v tom, aby stejné věci týchž účastníků rozhodoval jeden soud. Městský soud v Praze zvolila proto, že žalobkyně i žalovaná v Praze sídlí.

Žalovaná vyjádřila s navrhovaným postupem nesouhlas, přičemž poukázala na účel změny právní úpravy místní příslušnosti soudů ve správním soudnictví spočívající ve snaze rozdělit nápad rovnoměrněji mezi všechny krajské soudy.

Dne 17. 7. 2012 byl spis Městského soudu v Praze předložen Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o návrhu na přikázání věci z důvodu vhodnosti podle § 9 odst. 2 s. ř. s.

Vycházeje z návrhu žalobkyně Nejvyšší správní soud posoudil, zda jsou dány podmínky pro vydání rozhodnutí o přikázání věci Městskému soudu v Praze v intencích ustanovení § 9 odst. 2 s. ř. s., přičemž shledal, že tomu tak není.

Podle § 9 odst. 2 s. ř. s. *Nejvyšší správní soud může věc přikázat jinému než místně příslušnému krajskému soudu, je-li to pro rychlost nebo hospodárnost řízení nebo z jiného důležitého důvodu vhodné.*

Citované ustanovení odráží skutečnost, že delegace vhodná je pouhou výjimkou ze zásady trvání místní příslušnosti a z ústavní zásady zákonného soudu a soudce, a proto k ní lze přistoupit jen v ojedinělých a odůvodněných případech (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 4. 2004, č. j. Nad 138/2003 - 26, publikované ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 305/2004, www.nssoud.cz, případně nález Ústavního soudu ze dne 15. 11. 2001, sp. zn. I. ÚS 144/2000, publikováno v ASPI pod č. JUD32417CZ).

Rozhodnutí o přikázání věci jinému soudu znamená, že se věc odejme soudu místně příslušnému a rozhodnutím Nejvyššího správního soudu se založí místní příslušnost soudu jiného. Aby mohl Nejvyšší správní soud rozhodnout o delegaci, musí být nejprve postaveno najisto, který soud je místně příslušný k projednání a rozhodnutí věci, protože pro přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu je nezbytné místně příslušný soud znát. V projednávané věci však otázka místní příslušnosti soudu zůstala nevyjasněna, resp. zatím nebyla řešena.

Žalobkyně i žalovaná shodně tvrdily, že Městský soud v Praze není k projednání a rozhodnutí věci místně příslušný. Tento názor patrně sdílí i Městský soud v Praze, který v jiné věci týchž účastníků (rovněž se jednalo o pořádkovou pokutu podle veterinárního zákona) vyslovil svou nepříslušnost a usnesením ze dne 13. 2. 2012, č. j. 11 A 16/2012 - 30, věc postoupil Krajskému soudu v Praze.

Nejvyšší správní soud není oprávněn v této fázi řízení zasahovat do posuzování místní příslušnosti a autoritativně o ní rozhodovat, neboť by tím v rozporu s § 7 odst. 5 s. ř. s. zasahoval do pravomoci Městského soudu v Praze.

Podle § 7 odst. 5 s. ř. s., *není-li soud, u něhož byl návrh podán, k jeho vyřízení místně příslušný, postoupí jej k vyřízení soudu příslušnému. Nesouhlasí-li tento soud s postoupením věci, předloží spisy k rozhodnutí o příslušnosti Nejvyššímu správnímu soudu. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o této otázce jsou soudy vázány.*

Vzhledem k tomu, že žalobkyně svou žalobu podala u Městského soudu v Praze, je nyní ve výlučné kompetenci tohoto soudu rozhodnout, zda v této věci přijme svou místní příslušnost nebo věc postoupí jinému soudu. Přitom by měl zohlednit rovněž argumentaci účastníků řízení, kteří svůj názor na tuto právní otázku již přednesli.

Dospěje-li Městský soud v Praze k závěru, že je místně příslušným a věc si ponechá, návrh na přikázání věci tomuto soudu by byl bezpředmětným. Postoupí-li Městský soud v Praze věc jinému soudu, má tento soud možnost předložit spis Nejvyššímu správnímu soudu a uplatnit argumenty, proč není místně příslušným. O tuto možnost by Nejvyšší správní soud předčasným autoritativním určením místní příslušnosti předmětný krajský soud neprávem připravil. Pokud by Nejvyšší správní soud považoval nesouhlas za důvodný, mohl by určit, že místně příslušným je Městský soud v Praze, a návrh na delegaci tomuto soudu by byl opět bezpředmětným.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že podmínkou pro rozhodnutí o návrhu na přikázání věci jinému než místně příslušnému soudu je skutečnost, že v řízení již byla vyřešena otázka, který soud je místně příslušný. Tato podmínka v projednávané věci splněna nebyla, neboť místní příslušnost Městského soudu v Praze oba účastníci řízení zpochybnili a samotný Městský soud v Praze se k ní dosud v souladu s § 7 odst. 5 s. ř. s. nevyjádřil.

Na základě uvedených skutečností Nejvyšší správní soud shledal, že nejsou splněny podmínky pro rozhodnutí o přikázání věci podle § 9 odst. 2 s. ř. s., a proto návrh žalobkyně v souladu s § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl.

Nejvyšší správní soud na okraj připomíná, že s účinností od 1. 1. 2012 je rozhodující pro místní příslušnost krajských soudů sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni (srov. ustanovení § 7 odst. 2 s. ř. s.). V usnesení ze dne 16. 5. 2012, č. j. Nad 5/2012 - 34, k tomu Nejvyšší správní soud doplnil, že toto pravidlo platí bez ohledu na to, zda tomuto správnímu orgánu pravomoc rozhodovat náleží i v době podání žaloby ve správním soudnictví.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. srpna 2012

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu